

Приключения в зоопарка

Злочестият тигър

Зоуи и Оливър се спогледаха тревожно. Дано успеят да намерят нещо, което тигърът Тингу харесва. На Зоуи ѝ бе жал да го гледа толкова нещастен. Да не говорим, че ако не успееш да го изкарат от бърлогата, можеше да се наложи да му търсят нов дом. А без Тингу нямаше смисъл да взимат тигрицата Коко. И така „Дива гора“ щеше да остане без тигри.

На Таз – моя малък Тингу

Tanglewood Animal Park. The Troublesome Tiger

Text copyright © Tamsyn Murray, 2017

Cover and inside illustrations by Chuck Groenink.

Inside illustrations by Jean Claude, Courtesy of Advocate Art.

Cover and inside illustrations © Usborne Publishing Ltd., 2017

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

Приключения в зоопарка. Злочестият тигър

© Издателство „Фюм“, 2019

Превод Ирина Борисова Манушева

Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-385-7

Първа глава

Зоуи Фокс влетя у дома и тръшна вратата зад гърба си. Лъчите на топлото септемврийско слънце струяха през прозорците.

– Тук ли е? – попита тя.

Отговор обаче не последва.

Задъхана от възнание, Зоуи хвърли чантата си в коридора и изтича нетърпеливо в кухнята да потърси майка си. Обикновено първата ѝ работа след училище бе да хукне нагоре по стръмните стълби, да свали униформата си, да сложи късите си панталони и ризата с емблема на парк „Дива гора“ и да изтърчи в парка, за да поздрави косматите си приятели.

Но днес беше различно. Нямаше търпение да чуе новините за най-новия обитател на „Дива гора“ – тигъра Тингу, който трябваше да пристигне от зоологическа градина в Берлин.

– Мамо, дойде ли Тингу?

Мисис Фокс вдигна очи от книжката за животни, която четеше на Рори – четиригодишното братче на Зоуи, и се усмихна.

– Да, тук е.

Зоуи изтърпна от възнание. Беше виждала суматрански тигри в други зоопаркове и нямаше търпение да се запознае отблизо с Тингу.

– Не бързай, мила! – спря я майка ѝ. – Трябва първо да си поговорим.

В гласа ѝ Зоуи долови нотка, която накарва сърцето ѝ да се свие. Цял ден в училище мислеше само дали тигърът е пристигнал, или нещо го е забавило. Транспортирането на животни не беше лесна работа, защото те не разбираха какво се случва и лесно можеха да се стресират. Зоуи знаеше, че родителите ѝ се притесняват повече от обикновено за пътуването на Тингу. Суматранските тигри бяха застрашен вид – не само заради незаконния лов, но и заради това, че хората ги прогонваха от домовете им, и затова всеки екземпляр беше от решаващо значение за оцеляването на вида. Много важно бе Тингу да пристигне здрав и щастлив в „Дива гора“, готов да опознае новия си дом.

– Всичко наред ли е? – попита тя, мъчейки се да потисне внезапната си тревога.

Майка ѝ я погледна съчувствено.

– Той е добре. Но още не може да го видиш. Тамко ти и гледачите искат да му осигурят спокойствие засега.

Зоуи кимна и се опита да прикрие разочарованието си. Знаеше колко е важно Тинду да свикне с новата си среда, без да го безпокоят. После щяха да го запознаят с Коко – тигрицата, която трябваше да пристигне при тях от зоопарка в Честър. Ако всичко минеше гладко, планираха през октомври да проведат „Уикенд на величествените тигри“, за да разкажат на хората за опасностите, застрашаващи тези царствени раирани хищници. Тинду и Коко щяха да бъдат звездите на събитието.

Това обаче не беше единствената причина родителите на Зоуи да се надяват тигърът бързо да се приспособи към новия си дом. В дивата природа бяха останали по-малко от четиристотин представителя на вида и затова беше много важно в зоопарковете да направят всичко възможно, за да увеличат популацията. В природата тигрите предпочитаха самотата, но в зоопарковете живееха на двойки и тройки. Нямаше достатъчно място за отделни заграждения, пък и та-

ка беше по-забавно. А ако Тинду и Коко се харесат, в „Дива гора“ можеше да заприпкат малки тигърски лапички. Според Зоуи нямаше нищо по-сладко от това. Откакто бе имала щастието да види раждането на бебе зебра, все се надяваше в парка да се родят и други животни. Малки тигърчета – звучеше прекрасно...

– Как мина пътуването на Тинду? – поинтересува се тя.

– Добре, малко е стреснат и объркан. Но това е нормално. Няма представа какво се случва и сигурно му се вижда страшно.

Зоуи си спомни как през лятото семейството им се премести от Лондон в „Дива гора“ и как самата тя се чувстваше притеснена, макар много добре да знаеше какво става.

Тинду беше пътувал в санджък, без да вижда нищо, и макар да беше в пълна безопасност, Зоуи разбираше защо е объркан и стресиран.

Майка ѝ като че ли усети разочарованието ѝ.

– Сложили сме камера за наблюдение в леговището на Тингу. Ако искаш, иди в контролната зала и го погледай.

Настроението на Зоуи мигом се оправи. Нямаше да може да види Тингу отблизо, но и камерата не беше лоша идея.

– Благодаря ти, мамо!

Тя грабна едно пликче с бисквити от шкафа и изхвърча от кухнята.

Контролният център на „Дива гора“ се намираше в друго крило на старото имение, отдалечено от това, в което живееше семейството ѝ. В центъра беше и контролната зала на парковата охрана. Цяла стена с екрани показваше в реално време какво се случва в зоопарка. Все едно човек гледа куп телевизионни предавания едновременно. Зоуи си прекарваше чудесно там, докато гледаше екраните и си бърбеше с хората от охраната. Те не знаеха за животните толкова много, колкото гледачите, но пък бяха пълни с интересни истории.

Тя почука на вратата и зачака да ѝ отворят. За нейна изненада, на прага се

появи Мизба – гледачката на лемуриите. Не че беше странно да завари тук гледачи – те често наблюдаваха подопечните си животни от разстояние – но Мизба предпочиташе да стои по-близо до своите питомци. Зоуи я разбираше прекрасно: котешките лемури бяха най-сладките животни на света. Ако можеше, по цял ден би висяла при тях.

– Здравсти, Зоуи! Обзалагам се, че и ти идваш да шпионираш най-новия ни обитател – усмихна се Мизба.

– Позна! – ухили се Зоуи. Явно и гледачката на лемуриите не бе устояла на изкушението. – Здравсти, Ханс!

Охранителят Ханс ѝ помахна в отговор.

– Добър ден, Зоуи. Подозирам, че търсиш шести екран.

Зоуи огледа стената и намери камерата, насочена към бърлогата на тигъра.

– Отдавна ли гледате? Как е Тингу?

– Смяната ми приключи преди половин час и оттогава съм тук. Горкият Тингу май не е много щастлив – въздъхна Мизба. – Още стои в сандъка.

Тя посочи екрана. Камерата беше фокусирана върху просторно бетонно помещение, разделено на три с високи метални решетки. Отделните части бяха свързани помежду си с вратички. Във всяка част имаше и врата, водеща навън, така че тигрите сами да решават къде да стоят. Посетителите можеха да ги наблюдават от специално място, отделено от леговището на хищниците с два реда решетки и голямо разстояние между тях. Само гледачите имаха право да стоят в пространството между решетките, а влизането вътре в заграждението, докато там има тигър, бе абсолютно забранено за когото и да било. Имаше строги правила, гарантиращи сигурността на всички.

В единия ъгъл се виждаше купчина слама – Зоуи предположи, че е за спане, а до нея – вкусно наглед парче месо. В самия край на екрана, непосредствено зад решетките, се виждаше смътен силует на човек – може би баща ѝ или Каси, главната гледачка на големите котки. От Тинду обаче нямаше и следа.

Мизба посочи гъното на леговището.

– Там е. Крие се в сандъка от другата страна на вратичката. Рано или късно ще огладнее и ще излезе оттам.

„Сигурно така се чувства в безопасност“, помисли си Зоуи. Тя знаеше, че досегашните му гледачи от берлинския зоопарк са положили много усилия той да се чувства добре по време на пътуването си до „Дива гора“. Знаеше също така, че изплашеният и несигурен тигър може да бъде много опасен, и това бе още една причина да се надява, че е пътувал добре. Не искаше никое животно да се чувства зле.

– Ами ако не излезе? – попита тя едва чуто. – Или ако тук въобще не му хареса?

– Да бъдем търпеливи – усмихна се Мизба. – Все пак е при нас едва от няколко часа.

Те погледаха известно време сенките, потрепващи по ръба на екрана, но от Тинду все така нямаше и следа.

– Какво ще кажеш да наминеш пак сутринта? – предложи Мизба. – Дотогава може да е набрал повече смелост.

Зоуи неохотно се съгласи. Знаеше, че Тингу има нужда от време, за да свикне с новия си дом, но много се бе надявала, че ще успее да го зърне поне за миг. Тя с въздишка се сбогува с Мизба и Ханс и отиде да свали училищната си униформа.

Реша след като се преоблече, да навести Флаш. Бебето зебра беше толкова сладко, че човек не можеше да не се почувства щастлив край него. В автобуса на връщане от училище Оливър бе споменал, че също ще бъде там. Също като Зоуи, синът на главния ветеринарен лекар на „Дива гора“ имаше задължения в парка и една от задачите му бе да помага в грижите за зебрите. Със сигурност малко помощ нямаше да му е излишна, помисли си момичето.

Оливър живееше с баща си в една от старите къщи за прислугата. Двамата със Зоуи учеха в едно и също училище. „Той е почти толкова луд по животните, колкото и аз – мислеше си Зоуи, докато се преобличаше. – Бас ловя, че и той няма търпение да разбере какво става с Тингу.“

Щом влезе в парка, Зоуи веднага се почувства по-добре. Наближаваше края на работния ден, посещенията на учениците отдавна бяха приключили и наоколо цареше спокойствие, което щеше да ѝ липсва през уикенда. Обичаше да вижда парка пълен с хора, които се любуват на животните с щастливи, удивени лица, но още по-приятно ѝ беше, когато вратите се затваряха и „Дива гора“ си оставаше само за нея.

Изведнъж паркът се разпресе от мощен рев, който отекна страховито наоколо. Зоуи се усмихна – това беше Синбад, величественият африкански лъв. Той живееше с четири лъвици в „Планината на големите котки“ и обичаше да показва кой е шефът. Ревът му се разнасяше на километри околоръст. Понякога това бе първото нещо, което Зоуи чуваше, когато се събудеше сутрин. Сигурно беше гладен – по това време гледачите приготвяха храната и той явно нямаше търпение да се нахрани.

Зоуи избра по-дългия път до загражде-

нието на зебрите, за да мине и покрай червените панди, и под високите гървени алеи в „Царството на снега“. Това беше забележителното заграждение на снежните барсове, което майка ѝ лично бе проектирала. Зоуи се поспря за миг, за да погледа двата снежни барса Минти и Тара, които се разхождаха по гредите, висящи от тавана, и да се полюбува на сребристосивата им козина. С мъка се откъсна от тях и продължи по пътя си.

До заграждението на зебрите още стояха неколцина посетители, които не можеха да си тръгнат, и Зоуи прекрасно ги разбираше – Флаш очароваше всички. Той тичаше, мяташе черната си грива и подритваше с копитца под зоркия поглед на майка си, Канди.

– Възхитителен е! – ахна една жена, докато щракаше снимка след снимка с телефона си.

Малко момиченце с личице, изрисувано като пеперуда, я задърпа за ръката.

– Може ли да си вземем зебричка, мамо?

Зоуи се усмихна. Ясно си спомняше как бе задала почти същия въпрос на майка си, когато беше на четири... само че я молеше за слонче.

– Не мисля, че ще се погодят със зайчето – отвърна жената. – Пък и май че хапят.

Флаш вдигна очи и видя Зоуи. Веднага изтича при нея и изпръхтя за „здрости“, а тя го погали по шията.

– Това момиче го пипа! – възкликна детето с разширени от смайване очи.

– Защото работя тук и Флаш ме познава – обясни Зоуи. – Зебрите наистина хапят и ритат, ако се уплашат.

Флаш подгуши гжобовите ѝ за лакомство, като потрепваше с черните връхчета на ушите си. Човек трудно може да си представи по-малко опасно на вид животно, помисли си Зоуи с усмивка, но това не променяше факта, че зебрите реагират агресивно, когато се почувстват застрашени. За щастие, зебрите на „Дива гора“ бяха сравнително питомни.

– Видя ли? – жената се усмихна призна-

телно на Зоуи. – Не можем да си вземем зебра, колкото и да са сладки. Хайде, време е да си вървим.

Точно когато майката и момиченцето си тръгнаха, се появиха Джена и Оливър.

– Здравсти, Зоуи! – каза гледачката на зебрите. – Искаш ли да ни помогнеш?

– Надявах се да ми предложиш! – кимна с усмивка Зоуи.

Оливър ѝ подаде четка с дървена дръжка.

– Колкото сме повече, толкова е по-весело – ухили се той, – пък и от толкова срещане хващам мускулна треска.

Джена извади връзка ключове от джоба си, за да отключи катинара, след което откочи допълнителното резе. Зоуи влезе и Флаш веднага готича при нея.

– Днес не ти нося хапване – засмя се тя. – Извинявай!

Оливър измъкна един морков.

– Но пък аз ти нося! Само че ще го получиш по-късно.

Двете деца се захванаха да изчеткат праха от черно-бялата козина на зебри-

те. Повечето стояха търпеливо и тихичко пръхтяха, като че ли се радваха на лъскавите си райета. Всяка зебра имаше неповторим рисунък на тялото си. В „Дива гора“ живееха осем зебри и в началото гледачите бяха отделили бременната Канди не само за да гарантират сигурността на малкото жребче, но и за да се научи то да разпознава райетата на майка си. За неопитния наблюдател зебрите може и да изглеждат еднакви, но техните рисунъци са уникални като отпечатъците от пръсти.

След като приключиха с ресането и почистването, Зоуи и Оливър казаха „довиждане“ на Джена и се върнаха в имението. Минаха покрай заграждението на тигрите, но от тази страна то бе скрито с висока дървена ограда. Майката на Зоуи беше работила седмици наред върху проекта за новото заграждение на Тинду. Използва същите природосъобразни материали и техники, както в заграждението на снежните барсове – „Царството на снега“. Водата от покрива се събира-

ше, за да полива растенията, както и да се спуска като малък водопад. Имаше даже басейн с топли камъни, на които Тингу да се грее през студените зимни месеци, и много места, от които посетителите на зоопарка да го наблюдават зад витрини от закалено стъкло. Оставаеше само той да се отпусне, помисли си Зоуи, като се изкуши да надникне през една дупка в оградата.

– Видя ли го вече? – попита Оливър.

Зоуи поклати глава.

– Още не съм ходила при него. Опитах се да го видя на охранителните камери, но той не излезе от сандъка си.

– Тамко казва, че трябва да му дадем време.

Зоуи прехана устни. Бедничкият Тингу! Така ѝ се искаше да му помогне да се почувства у дома си.

Когато минаха през портите на имението, слънцето вече се спускаше зад хоризонта. Чакълът хрущеше под краката им. Изведнъж в тревата се мерна нещо оранжево и Зоуи се спря.

– Какво има? – попита Оливър.

– Виж! – тя учудено посочи към гърветата. – Там има котка.

И наистина, отсреща предпазливо ги наблюдаваше раирана рижка котка.

– На кого ли е?

Оливър се намръщи.

– На километри разстояние няма други къщи.

– Именно. Откъде ли се е взела? – зачуди се Зоуи.

– Може да е бездомна. Или дива?

Сърцето на Зоуи се сви. Сигурно беше гладна.

– Зграти, писанке! Ще станем ли приятели?

Котката въртна опашка и се скри.

– Май отговори на въпроса ти – засмя се Оливър и се насочи към дома си. – До утре!

Зоуи гледаше гърветата, където се скри котката.

– Да, до утре – отвърна разсеяно тя.

– Не се притеснявай, до сутринта ще се е прибрала вкъщи.

Зоуи обаче не можеше да не се притеснява. Нямахме как да се престори, че не е видяла котето. Ами ако беше изгубено – далеч от дома си и сам-самичко? Тя изтича бързо вкъщи, отвори консерва с риба тон и сипа малко в една паничка. Остави я до задната врата с ясното съзнание, че може да бъде изядена от някоя лисица, но най-вече с надеждата, че раираната котка ще я намери първа.

– Късмет, писанке! – прошепна тя и затвори задната врата.

Втора глава

Зоуи се сепна от звъна на будилника рано в неделя сутринта. „Нали е почивен ден?“, помисли си тя, чудејки се защо е настроила алармата. Изведнъж се сети: Тунду! Скочи от леглото и бързо се облече.

В кухнята Рори редеше пъзел и я помоли да му помогне.

– Може би по-късно – отклони молбите му Зоуи.

– Искаш ли зърнена закуска? – попита майка ѝ и посегна да извади купичка.